

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobců

a) Ing. J. Z., nar. X

bytem Y,

b) M. H.

bytem Y

oba zastoupeni Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem
se sídlem Komenského 241/35, Hradec Králové

proti

žalovanému

Odvolací finanční ředitelství

Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2019, č. j. 49956/19/5100-41453-711400

takto:

- I. Žaloba žalobce a) se zamítá.
- II. Žaloba žalobkyně b) se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- IV. Žalobkyni b) se z účtu Městského soudu v Praze vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 5. 2019, č. j. 4528575/19/2002-00540-107227 (dále též „rozhodnutí o zřízení zástavního práva“), kterým tento za účelem zajištění neuhrazených daňových nedoplatků žalobce ve výši 269.961,- Kč zřídil zástavní právo k podílu žalobce ve výši 3/16 a k podílu náležejícího do společného jmění žalobce a paní R. Z. ve výši 1/4 na nemovité věci zapsané na LV č. X pro obec a katastrální území Y, u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha-západ.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobci předně namítají, že žalobkyně b) nebyla správcem daně a žalovaným přibrána do řízení ve věci zřízení zástavního práva, ačkoli tak měli učinit dle § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Správce daně a žalovaný tak přehlédli, že žalobkyně je spoluvlastnicí (žalobkyně vlastní podíl ve výši 9/16) předmětných nemovitých věcí.
3. Druhou žalobní námitkou žalobci namítají, že správce daně neoprávněně započítal částku ve výši 42.225 Kč, přičemž při vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva neponížil dluh žalobce o částku 47.998 Kč, která byla k dispozici ke stržení z jeho bankovního účtu.
4. Uvedený postup objektivně poškodil i ostatní spoluvlastníky, neboť deklarováním vyššího dluhu se snižuje i atraktivita zatížených nemovitostí také ostatním spoluvlastníkům.
5. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný předně uvedl, že dle § 262 daňového řádu se správní řád při správě daní nepoužije. Dovozejí-li žalobci právo žalobkyně b) účastnit se řízení o zřízení zástavního práva k zajištění úhrady daňových nedoplatků žalobce právě z § 27 odst. 2 správního řádu, zjevně tak činí z neznalosti právní úpravy.
6. Dále uvedl, že zástavní právo nebylo zřízeno k nemovitém věcem ve spoluvlastnictví více osob, ale pouze k podílu žalobce na těchto nemovitých věcech, resp. k podílu, který náležel do společného jmění manželů žalobce a paní R. Z. Z žádného ustanovení daňového řádu ani jiných předpisů pak nevyplývá, že by za takové situace měly být účastníky řízení o zřízení zástavního práva rovněž osoby, které mají jiné podíly na nemovitých věcech, které však zástavním právem nejsou nijak dotčeny.
7. Z výše uvedeného vyplývá, že jestliže žalobkyně v době rozhodování žalovaného neměla spoluvlastnický podíl na věci (tedy na podílu žalobce na nemovitých věcech), k níž bylo rozhodnutím správce daně zřízeno zástavní právo, neexistoval právní důvod pro to, aby k ní bylo přistupováno jako k účastnici řízení ve věci zřízení zástavního práva. Ve věci je zcela bez významu, že žalobkyně vlastní podíl ve výši 9/16 na nemovitých věcech, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zástavní právo bylo rozhodnutím správce daně zřízeno pouze k podílům ve výši 3/16 a 1/4 na předmětných nemovitých věcech, které náležely buď do výlučného vlastnictví žalobce, nebo do společného jmění žalobce a paní R. Z. Co se týče paní R. Z., všechny písemnosti v řízení jí byly řádně doručeny, přičemž měla možnost v řízení řádně uplatnit svá práva.

8. Jestliže žalobci uvádí, že zřízení zástavního práva poškodilo také ostatní spoluvlastníky nemovitých věcí, a to z důvodu, že se deklarováním vyššího dluhu pro ně snižuje atraktivita zatížených nemovitých věcí, pak se jedná o tvrzení, ke kterému se s ohledem na jeho obecnost lze jen obtížně vyjádřit. Je však třeba opětovně zdůraznit, že zástavní právo nebylo zřízeno k samotným nemovitým věcem, ale toliko k podílu žalobce. Dle žalovaného pak samotné zřízení zástavního práva nepředstavuje právní překážku pro nakládání přímo s nemovitými věcmi, ani s podíly jednotlivých spoluvlastníků na těchto nemovitých věcech.
9. K druhé žalobní námitce žalovaný uvedl, že žalobci ve své žalobě nijak nespécifikují, jakým způsobem mělo dojít k jimi tvrzenému započtení částky 42.225,- Kč. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí o zřízení zástavního práva. Nebylo tedy rozhodováno o použití přeplatku žalobce na nějaký jeho nedoplatek, nebo o jakýchkoli operacích na jeho osobním daňovém účtu. Jelikož se tedy rozhodnutí o odvolání nijak netýkalo započtení jakýchkoli částek, nedává žalovanému tato část námitky žádný smysl.
10. Co se daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu žalobce u poskytovatele platebních služeb týče, k použití vymožené částky se již žalovaný vyjádřil zejména v bodě [18] rozhodnutí o odvolání. Správce daně obdržel dne 21. 5. 2019, tedy po vydání rozhodnutí o zřízení zástavního práva, na základě zmíněné daňové exekuce částku ve výši 49.246,85 Kč. Tato skutečnost však nemohla mít za následek pomínutí důvodů pro zřízení zástavního práva k majetku žalobce. Předmětnou částku totiž správce daně na základě pravidel stanovících pořadí úhrady daně dle § 152 odst. 1 a 4 daňového řádu použil na úhradu nejstarších daňových nedoplatků žalobce, které byly zajištěny zástavními právy na základě rozhodnutí správce daně ze dne 14. 3. 2016, č. j. 1642705/16/2002-00540-105668 a č. j. 1689681/16/2002-00540-105668. Vymožená částka tedy nijak nemohla ovlivnit výši daňových nedoplatků, jejichž úhradu zajistil správce daně rozhodnutím o zřízení zástavního práva.

III.

Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil a má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
12. Městský soud se při projednání žaloby nejprve zabýval otázkou, zda je podaná žaloba způsobilá k věcnému projednání. Dospěl přitom k závěru stejně jako v obdobné věci vedené pod sp.zn. 8 A 134/2019, že žalobu žalobkyně b) je třeba odmítnout z důvodu, že byla podána osobou zjevně neoprávněnou podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., dle kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

13. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu legitimován ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.
14. Podle odst. 2 téhož ustanovení je k podání této žaloby legitimován rovněž účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
15. Soud při posuzování této otázky vycházel z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2012, č.j. 45 Af 11/2012-21, jehož právní věta zní : „I. Je-li zastavován majetek patřící do společného jmění manželů, je příjemcem rozhodnutí o zřízení zástavního práva k zajištění neuhrazené daňové pohledávky (§ 170 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) vedle daňového dlužníka i jeho manžel, neboť i jemu se tímto rozhodnutím ukládá povinnost (§ 101 odst. 3 daňového řádu).“
16. A contrario tak nutno dojít k závěru, že jelikož žalobkyni b) jakožto vlastníci dalšího zástavním právem nedotknutého ideálního podílu nemovitosti nejsou ukládány rozhodnutím o zřízení věcného břemene žádné povinnosti – žalobkyně může volně nakládat se svým podílem – není žalobkyně příjemcem rozhodnutí a nebyla tedy ani účastníkem správního řízení.
17. Co se týče tvrzení, že deklarováním vyššího dluhu se snižuje i atraktivita zatížených nemovitostí také ostatním spoluvlastníkům, soud uvádí, že žalobce toto své tvrzení nijak neprokazuje. Proto soud uzavírá, že žalobkyně b) není ani účastníkem řízení, který byl postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobní legitimaci žalobkyně b) tedy nezakládá ani § 65 odst. 2 s.ř.s.
18. Soud se dále zabýval námitkou žalobce týkající se započtení částky 42.225,- Kč. Soud předně konstatuje, že žalobce uplatnil stejnou námitku v rámci odvolání a žalovaný se s touto námitkou vyrovnal na straně 4 napadeného rozhodnutí. Jelikož žalobce s těmito závěry nijak srozumitelně nepolemizuje, soudu nezbyvá, než považovat tuto žalobní námitku za nedůvodnou a v dalším rovněž odkázat na žalobou napadené rozhodnutí.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek žalobce a) důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl a ze shora uvedených důvodů žalobu žalobkyně b) odmítl.
20. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta a podle § 60 odst. 1 s ohledem na skutečnost, že ve věci úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti. Výrok o soudním poplatku je odůvodněn ust. § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu